

Gregory Wilpert

Dags för den "internationella vänstern" att ta ställning om Venezuela

Ur *Counterpunch* 17 juli 2017

Venezuela går mot en allt farligare situation, som kan leda till öppet inbördeskrig. Hittills har drygt 100 personer dödats under gatuprotesterna, men huvuddelen av dödsfallen har demonstranterna orsakat själva (i den mån dödsorsaken är känd). Risken för inbördeskrig ökar så länge som internationella medier fortsätter att sprida förvirring om vem som bär skulden för våldet och så länge som den internationella vänstern står vid sidan om denna konflikt och inte förmår visa solidaritet med den socialistiska bolivarianska rörelsen i Venezuela.

Om den internationella vänstern framför allt hämtar sina kunskaper om Venezuela från internationella medier är det inte konstigt att den blivit så tystlåten. De stora medierna låter ju hela tiden konsekvent bli att rapportera vem som ligger bakom våldet i denna konflikt. Den som följer exempelvis *CNN* eller *New York Times* får aldrig veta att av de 103 dödsoffren under gatuprotesterna orsakades 27 direkt eller indirekt av demonstranterna själva. Ytterligare 14 skedde i samband med plundring, i ett av de mer kända fallen satte plundrarna eld på ett varuhus och råkade själva bli offer för lågorna. 14 dödsfall kan tillskrivas de statliga myndigheternas agerande (där de skyldiga i nästan samtliga fall åtalats) och 44 är fortfarande under utredning eller oklara. Detta enligt statistik från riksåklagaren, som själv nyligen gått över till oppositionssidan.

Vad de flesta som konsumerar internationella medier heller inte får veta är att demonstranter från oppositionen den 11 juli sprängde en bomb mitt i Caracas då sju soldater från nationalgardet skadades, att en byggnad tillhörig högsta domstolen brändes av demonstranter den 12 juni eller att demonstranter från oppositionen angrep ett förlossningssjukhus den 17 maj.

Med andra ord verkar det som om stora delar av den internationella vänstern förts bakom ljuset beträffande våldet i Venezuela och tror att bara regeringen ligger bakom, att president Maduro utropat sig till diktator på livstid (när han i själva verket bekräftat att det presidentval

som skulle hållas i slutet av 2018 ska anordnas enligt tidsplanen), eller att alla oppositionella hamnar i fängelse (när en av de främsta oppositionsledarna, Leopoldo López, som var inblandad i våldsamheterna efter valet 2014, precis släppts ur fängelset och nu sitter i hus-arrest). Om detta är orsaken till tystnaden om Venezuela borde vänstern skämmas över att inte ha läst sin egen kritik av de stora nyhetsmedierna.

Allt detta innebär inte att det inte finns åtskilligt att kritisera Maduro för och de misstag som gjorts i den rådande situationen, både ekonomiskt och politiskt. Men den kritiken (som jag framfört vid flera tillfällen) rättfärdigar inte en neutral eller oppositionsvänlig hållning i denna avgörande konflikt. Som apartheidmotståndaren Desmond Tutu en gång uttryckte det: ”Om man är neutral när orättvisor råder har man ställt sig på samma sida som förtryckaren.”

Kanske blir utomstående också förvirrade av Venezuela eftersom president Maduro sitter vid makten, medan oppositionen inte gör det. Det kan därför vara svårt att se oppositionen som ”förtryckare”. Men för en internationalistisk vänster borde saken inte vara så svår. Oppositionen i Venezuela får ju starkt stöd inte bara av näringslivet, utan också av USA:s regering, den internationella högern och multinationellt kapital.

Kanske känner progressiva det som att Maduroregeringen förlorat all demokratisk legitimitet och att det därför inte går att stödja den. Enligt de stora nyhetsmedierna ställde Maduro in de regionalval, som var planerade till december 2016, stoppade folkomröstningen om att han skulle avsättas och gjorde nationalförsamlingen oförmögen att verka. Låt oss ta en kort titt på vart och ett av dessa påståenden.

För det första, regionalval (av delstatsguvernörer och borgmästare) skulle verkligen äga rum i slutet av 2016, men Nationella valkommissionen (*CNE*), satte nyligen ett nytt datum för dem till december 2017. Det är inte första gången ett planerat val skjuts upp i Venezuela, det hände också 2004 då lokalval uppsköts med ett år. Men på den tiden, då president Chávez stod på sin höjdpunkt, var det knappast någon som protesterade.

Vad beträffar folkomröstningen om avsättning var det välkänt att det skulle ta cirka 10 månader att organisera den. Och oppositionen satte igång processen i april 2016, alldeles för sent för att folkomröstningen skulle kunna bli av 2016, vilket den ville (för om den äger rum 2017 stundar ju ett nytt presidentval, enligt konstitutionen, och vice presidenten skulle få ta över under återstoden av mandatperioden).

Till sist beträffande neutraliseringen av nationalförsamlingen var detta något som oppositionen själv orsakade. Dvs trots att oppositionen fått 109 av 167 platser (65 procent) i parlamentsvalet insisterade man på att också få in tre medlemmar av oppositionen där valet var omtvistat på grund av anklagelser om valfusk. Följden blev att högsta domstolen kungjorde att tills de tre medlemmarna blivit av med sina mandat skulle de flesta besluten i nationalförsamlingen vara ogiltiga.

Med andra ord, inget av argumenten mot Maduros demokratiska legitimitet tål någon närmare granskning. Vidare, även om opinionsmätningarna regelbundet pekar på att Maduro är tämligen impopulär vill en majoritet av befolkningen att han ska få avsluta sin period vid makten, och den löper ut i januari 2019. I själva verket har Maduro inte alls lika dåliga opinionssiffror som flera andra (konservativa) presidenter i Latinamerika idag, som Enrique Peña Nieto i Mexiko (17 procent i mars 2017), Michel Temer i Brasilien (7 procent i juni 2017) eller Juan Manuel Santos i Colombia (14 procent i juni 2017). Att jämföra med Nicolás Maduros 24 procent i mars 2017.

Efter att vi nu gått igenom de tänkbara orsakerna till att den internationella vänstern varit så motsträvigt till att visa solidaritet med Maduros regering och den socialistiska bolivarianska rörelsen måste vi också undersöka vad ”neutralitet” i detta läge kommer att leda till – med

andra ord vad det skulle innebära att låta oppositionen komma till makten via en illegal och våldsam övergång.

Om den kommer till makten skulle det först och främst med allra största säkerhet leda till att alla chavister – oavsett om de nu stöder president Maduro eller inte – kommer att utsättas för förföljelse. Även om det var länge sedan har många chavister inte glömt *El Caracazo* då dåvarande presidenten Carlos Andrés Pérez i februari 1989 tog ut hämnd på de fattiga kvarteren för att ha protesterat mot hans regering och hänsynslöst dödade någonstans mellan 400 och 1 000 personer. Närmare i tiden, under den kortvariga kuppen mot president Chávez i april 2002, har dagens opposition visat sig mer än villig att sätta igång med repressalier mot chavisterna. Detta är något som de flesta inte känner till, men under de två dagar kupp-makarna hade makten dödade över 60 chavister i Venezuela (och då inräknas inte de 19 som dödade under upptakten till kuppen, på båda sidor av den politiska skiljelinjen). Våldsamheterna efter valet i april 2013 ledde till sju dödsoffer och *Guarimbas* mellan februari och april 2014 till 43 döda. Även om dödsoffren i samtliga dessa fall utgjorde en blandning av anhängare till oppositionen, chavister och icke inblandade åskådare handlade majoriteten av offren i nästan samtliga fall om chavister. Under den senaste vågen av *guarimbas* har det också varit flera fall där en chavist befunnit sig alltför nära någon av oppositionens demonstrationer och blivit jagad och dödad när demonstranterna insett att det i något avseende handlat om en chavist.

Med andra ord är risken mycket stor för att chavister kommer att utsättas för en mer omfattande förföljelse om oppositionen tar makten. Även om det finns förnuftigt folk inom oppositionen, som inte skulle stödja något sådant, har ledningen för oppositionen inte gjort det minsta för att hålla tillbaka de fascistiska tendenserna i de egna leden. Snarare har den underblåst sådana tendenser.

För det andra, även om oppositionen inte publicerat någon konkret plan för vad man tänker göra när man tagit makten (vilket också är en orsak till att oppositionen är nästan lika impopulär bland befolkningen som regeringen), tyder uttalanden av enskilda oppositionsledare att man omedelbart skulle skrida till verket och införa ett nyliberalt ekonomiskt program i linje med vad som gjorts av president Temer i Brasilien och president Mauricio Macri i Argentina. Det kan leda till att man lyckas minska inflationen och varubristen, men på bekostnad av alla subventioner och sociala projekt för de fattiga. Oppositionen skulle också avskaffa alla åtgärder till stöd för folkliga initiativ på lokal nivå och de organ som utgjort en hörnsten i den bolivarianska revolutionens participatoriska demokrati.

Vad som behövs av den internationella vänstern är aktiv solidaritet med den socialistiska bolivarianska rörelsen och inte tystnad, neutralitet eller tvekan. En solidaritet som innebär att bestämt gå emot alla försök att störta president Maduros regering under den nuvarande mandatperioden. Förutom det uppenbart illegala i att störta Maduros regering skulle det också bokstavligen innebära dödsstöten för den socialistiska rörelsen i Venezuela och arvet efter president Chávez. Den internationella vänstern behöver inte ens ta ställning till huruvida förslaget till konstituerande församling eller förhandlingar med oppositionen är bästa sättet att lösa den pågående krisen. Det är helt och hållet något som venezolanerna själva måste avgöra. Men att gå emot utländsk inblandning och sprida information om vad som verkligen pågår i Venezuela är två saker där personer utanför Venezuela kan spela en konstruktiv roll.

Översättning: *Björn Erik Rosin*

Originalartikel: [Time for the “International Left” to Take a Stand on Venezuela](#)

Lästips

Fler artiklar om vänsterns hållning till Venezuela:

Claudio Katz: [Vänstern och Venezuela](#)

Shamus Cooke: [Hur kunde vänstern i USA få Venezuela så mycket om bakfoten?](#)

Bakgrund

[Tidskriften Röda Rummet om Venezuela 2016-17](#) (även med referenser till fler artiklar)

[Intervju med Julio Borges, talman i Venezuelas parlament](#) (Borges ledande oppositionsman)

Greg Grandin: [När de kommer ner från bergen ... Venezuela?](#) (Om Hugo Chávez)